Ἀκολουθεῖ ἀπόσπασμα ἀπό τήν ὁμιλία τοῦ π. Ἀναστασίου, καθώς καί ὁλόκληρη ἡ προσφώνηση τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Συμεών:

«Κορυφαῖο χάρισμα ἡ ἱερωσύνη. Δῶρο τοῦ Χριστοῦ μας στήν Ἐκκλησία Του. Εἶναι ἡ δική Του ἱερωσύνη στήν ὁποία μετέχουμε οἱ λειτουργοί τῆς Ἐκκλησίας. Καί μετέχουμε στήν ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ ὄχι γιατί εἴμαστε ἄξιοι – «οὐδείς ἄξιος…»! –, ἀλλά γιατί ὁ Κύριος τό θέλησε. Γιατί Ἐκεῖνος διά τοῦ Ἁγίου Του Πνεύματος, ἐμπλουτίζει τήν Ἐκκλησία Του, ἀνάμεσα στά τόσα δωρήματά Του, καί μέ τό χάρισμα τῆς ἱερωσύνης.

Τούτη τήν ἱερή ὥρα καλοῦμαι ὑπό τοῦ Κυρίου διά τῶν τιμίων χειρῶν σας, Σεβασμιώτατε, νά ἀνέλθω στήν ἱερή βαθμίδα τοῦ Πρεσβυτέρου. Μεγάλη ἡ τιμή πού μοῦ γίνεται ἀλλά καί μεγάλη ἡ εὐθύνη πού ἀναλαμβάνω. Μιά τιμή, πού κανείς μας δέν δικαιοῦται νά διεκδικεῖ ἐν ὀνόματι τάχα τῆς ἀξιωσύνης του, ἀλλά ἐπειδή τοῦ προσφέρει ὁ Κύριος Ἰησοῦς καί μόνο. Εὐθύνη ὄχι τόσο ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων ἀλλά κυρίως ἐνώπιον τοῦ ζῶντος Θεοῦ γιά τήν σωτηρία ψυχῶν ἀθανάτων.

Εὑρισκόμενος ἤδη πρό τῶν θυρῶν τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καί ἀναλογιζόμενος τίς λιγοστές δυνάμεις μου, δειλιάζω γιά τό τόλμημα. Τρέμω γιά τήν ἀναξιότητά μου. Πῶς εἶναι δυνατόν νά εἰσέλθω «ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων;» «Ποίαις χερσί δέ προσψαύσω τό ἀκήρατον σῶμα τοῦ Κυρίου;». Τό μόνο πού μπορῶ νά κάνω εἶναι νά παρακαλέσω γιά τό ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας Του καί νά ἐλπίσω στήν Θεία Χάρη ἡ ὁποία πάντοτε «τά ἀσθενῆ θεραπεύει καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροί».

Ζητῶ τή Χάρη τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τή μεσιτεία τοῦ Ἀθλοφόρου καί Ἰαματικοῦ Παντελεήμονος, καθώς καί τίς πρεσβεῖες τῆς Μεγαλομάρτυρος, καί Ἰσαποστόλου Φωτεινῆς, στόν ἱερό Ναό τῆς ὁποίας ἀξιώθηκα νά λειτουργῶ ὡς διάκονος μέχρι στιγμῆς».

* * *

«Ἀγαπητέ μου π. Ἀναστάσιε,

Κατά τήν εἰς Διάκονον χειροτονία σου πρίν ἀπό τέσσερα χρόνια, ἀπευθυνόμενος πρός τούς χριστιανούς τῆς Ἐνορίας τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Τραχώνων, στήν ὁποία ἀνδρώθηκες πνευματικά καί σέ γνώρισα προσωπικά, εἶχα τονίσει τά ἀκόλουθα: «Δέν ξέρω, ἀγαπητοί μου, ἀλλά αὐτή τήν ὥρα πού μέλλει νά τελέσουμε τή χειριτονία τοῦ πολυαγαπητοῦ μας Τάσου, ἡ χαρά πού αἰσθάνομαι εἶναι μεγάλη. Τολμῶ νά πῶ περισσότερη καί ἀπό τήν εὐθύνη. Γιατί κι ἐσεῖς ὅλοι καί ἡ ταπεινότης μου τόν γνωρίζουμε ἀπό μικρό παιδί».

Τά ἴδια, ἐλαφρῶς παραλλαγμένα, ἀγαπητοί ἀδελφοί, μπορῶ νά ἐπαναλάβω καί σήμερα κατά τήν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ π. Ἀναστασίου ἐδῶ στόν Μητροπολιτικό μας Ναό τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς.

Εἶναι πολλή ἡ χαρά ὅλων μας· ὄχι μόνον ἐμοῦ ἀλλά καί τῶν Πατέρων καί τῶν Ἐπιτρόπων καί τῶν Ἱεροψαλτῶν καί τῶν ἐνοριτῶν αὐτῆς τῆς εὐλογημένης καί πολυπληθοῦς ἐνορίας τῆς πόλεώς μας.

Καί εἶναι πολλή ἡ χαρά γιατί μέχρι σήμερα —τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια— ὁ π. Ἀναστάσιος διακόνησε μέ ἀφοσίωση, μέ εὐλάβεια, μέ προθυμία τόσο τόν ἐπίσκοπό του, ὅσο καί τήν Ἐνορία τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Μᾶς ἀνέπαυσε κατ᾽ ἄνθρωπον καί ἔτσι μέ χαρά ἀλλά καί χρηστές ἐλπίδες προχωροῦμε στήν εἰς πρεσβύτερον χειροτονία του καί τήν τοποθέτησή του ὡς ἐφημερίου ἐδῶ, στόν Μητροπολιτικό μας Ναό.

*

Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας ἀπό σήμερα, ἀγαπητέ Ἀναστάσιε, δέκτης «τῆς μεγάλης ταύτης ἱερατικῆς τιμῆς» κατά τήν πρώτη εὐχή πού θά ἀναπέμψουμε σέ λίγο πρός τόν Θεό καί Πατέρα μας.

Θά Τόν ἱκετεύσουμε θερμά νά γεμίσει τήν ὕπαρξή σου μέ τή δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιά νά καταστεῖς ἄξιος, ὅπως τονίζει ἡ δευτέρα εὐχή τῆς χειροτονίας Πρεσβυτέρου

● νά παραστέκεσαι ἀμέμπτως μπροστά στό ἱερό Θυσιαστήριο,

● νά κηρύττεις τό Εὐαγγέλιο τῆς οὐράνιας Βασιλείας,

● νά ἱερουργεῖς τόν αἰώνιο λόγο τῆς ἀληθείας,

● νά ἀνακαινίζεις διά τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας, δηλαδή μέ τό ἅγιο Βάπτισμα, τά νέα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

*

Ἔχε διηνεκῶς στήν καρδιά σου τόν φόβο τοῦ Θεοῦ.

Ὁπλίσου μέ εὐλάβεια, πνεῦμα προσφορᾶς καί θυσίας.

Φυλάξου ἀπό τόν ὕπουλο ἔχθρο τῆς συνήθειας καί τῆς ἐξοικείωσης, πού ἀφανίζει τήν ἱερατική ἐνσυναίσθησή μας.

Καί ἔχε συνεχῶς μπροστά στά μάτια σου τή φοβερή ὥρα τῆς ἀπολογίας σου ἐνώπιον τοῦ ζῶντος καί ἀληθινοῦ Θεοῦ γιά τόν τρόπο πού θά ἔχεις ἱερατεύσει. Ἔτσι καί μόνο θά ἀναδειχθεῖς πιστός καί ἄξιος οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ· δόκιμος καί ἀνεπαίσχυντος ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅλοι μας τό ἐλπίζουμε καί τό εὐχόμαστε ἐκ ψυχῆς.

Καί τώρα πρόσελθε! Ὁ δωρεοδότης Κύριος σέ ἀναμένει!».